„אני מתאים לגלם את דן שומרון יותר מסט״ב מקוין!״

מאגי, את יחסם של הישראלים אל עמי־תיו השחקנים. למן הרגע שבו דרכה כף רגלו של גיבור הסידרה — שירדה מעל המסך הקטן סופית, בינתיים, ביום השישי האחרון — על אדמת ישראל, הוא אינו יכול עוד לעבור ברחוב בשקט.

כשיצא בדרכו לישראל, לא שיער כלל את ממדי הפופולריות שלו, לא ידע אם הסידרה פטרוצ׳לי הוקרנה בארץ־הקודש אם לאו. אולם הקריאות „פטרוצ׳לי! פטרו־צ׳לי!״ שליוו אותו מרגע צאתו את נמל־התעופה בן־גוריון בלוד, הבהירו לו חד־וחלק, כי הוא ידוע ואהוד בישראל לא פחות מאשר בארצות־הברית. עקב כך הוא נאלץ לחתום ללא־הרף אוטוגרפים, ל־השיב לשאלות ולהצטלם עם כל צוות מלון פלאזה בירושלים שבו הוא מתגורר.

עם עיתונאים סירב לדבר. אנשי יחסי־הציבור שלו לא שיתפו פעולה אף הם, התחמקו מעיתונאים באלגנטיות.

לא נותר לי אלא לנסוע לירושלים „על־עיוור״, וכמיטב מסורת העולם הזה לנסות במקום שבו האחרים נכשלו.

ואכן, שוב הוכח כי בעיתונות, החוצפה משתלמת. אחרי שהוזהרתי שוב ושוב על־ידי איש יחסי־הציבור של מלון פלאזה, יוסי פרלמוטר, כי אני נוסעת לשווא, האדון פטרוצ׳לי לא ישוחח איתי. אחרי שאדונים העונים לשם פלינק ובנז׳מין, שהם המפיק ואיש יחסי הציבור של בארי ניומן, סירבו לענות לקריאות הטלפוניות שלי, החלטנו הצלם שלמה סתר ואני ל־הגיע לפטרוצ׳לי ויהי מה. אחרי שהשיגתי את מספר הטלפון של חדרו של השחקן המהולל, הייגתי אליו, והודעתי לו שאני נמצאת במקום ושלא אחזור לתל־אביב ללא ראיון. בארי ניומן השיב כי הוא נפגש עם עתונאים ביום שלישי, לא ויתר־תי ומר ניומן הזמין אותי ואת צלם המער־כת לעלות לחדרו.

שם, בסוויטה שלו שבמרומי הקומה ה־תשיעית, התגלה בארי ניומן כמטר־שמו־נים־וחמישה של קסם אישי וטמפרמנט סוער, נאה הרבה יותר מאשר בצילומי ה־טלוויזיה, ובהחלט שונה מפטרוצ׳לי ה־מלוקק, המעצבן והמצליח.

מאנתרופולוגיה לקולנוע

ב ארי ניומן, לשימחת לב כל ה־אמהות היהודיות, הוא לא רק רווק בן שלושים־ושמונה, אלא גם יהודי חם ואוהב שבא לישראל על־מנת לקריין ולהצטלם לסרט תיעודי עבור המגבית היהודית, ש־יסקור אתרים בישראל.

הוא נולד כבארי פוסטר ניומן בעיר בוס־טון, לאב יהודי ממוצא אוסטרי ולאם יהו־דיה ממוצא רוסי. כבר בבית ספר ציונות, ועד היום הוא יודע לקשקש מעט באידיש ושולט בכמה מילים עבריות.

ניומן, שלו את אחד העובד במיפעל גדול לבירה, למד אנתרופולוגיה ב־אוניברסיטת ברנדייס היהודית. יום אחד ביקש ממנו חבר להתלוות אליו לשעור־מישחק באולפני קולומביה. המורה היה לי שטראסברג. ניומן, שסירב בתחילה, נכנע, והעסק מצא חן בעיניו, מה־גם ששטראס־ברג הגדול שיתף אותו בשעור. הוא עמד אז על סף בחינות הסיום לתואר הראשון באנתרופולוגיה, אלא שחקר השבטים ה־פראיים חדל לעניין אותו אחרי אותו שעור־מישחק. הוא החליט להיות שחקן.

דרכו של בארי ניומן אל הכוכבות לא היתה סוגה בשושנים. מייד אחרי שסיים את לימודיו ניסה להתקבל לתיאטרון, וכפי שהוא מעיד על עצמו: „מצאתי עבו־דה בקלות בתיאטרון, בתור... נער־מלת־חה.״ כששואלים אותו כמה זמן עסק בכך, הוא משיב: „עשרים שנה,״ אך מייד חוזר בו ואומר: „יותר מדי זמן.״ משך כל אותה תקופה המשיך לחפש עבודה ב־תיאטרון, אך ללא הצלחה יתירה. משום כך נאלץ להתפשר על עבודות כמו זו של סוכן־נוסע, ובין השאר מכר אנציקלופדיות וספרים. אולם העסק המשתלם ביותר, ל־דבריו, היה מכירת סיפרי תנ״ך. „זהו בסט־סלר אמיתי,״ הוא טוען.

הסבלנות השתלמה לו, לבארי ניומן. הוא התקבל לאחד מתיאטראות ברודוויי והש־תתף בשלאגר עונתי מחזמר בשם אמריקה הידד! מייד לאחר־מכן השתתף במחזה מאת הסופר הרמן ווק. בסך־הכל, עד ל־סידרה הטלוויזיונית פטרוצ׳לי, נטל חלק בשיבעה מחזות.

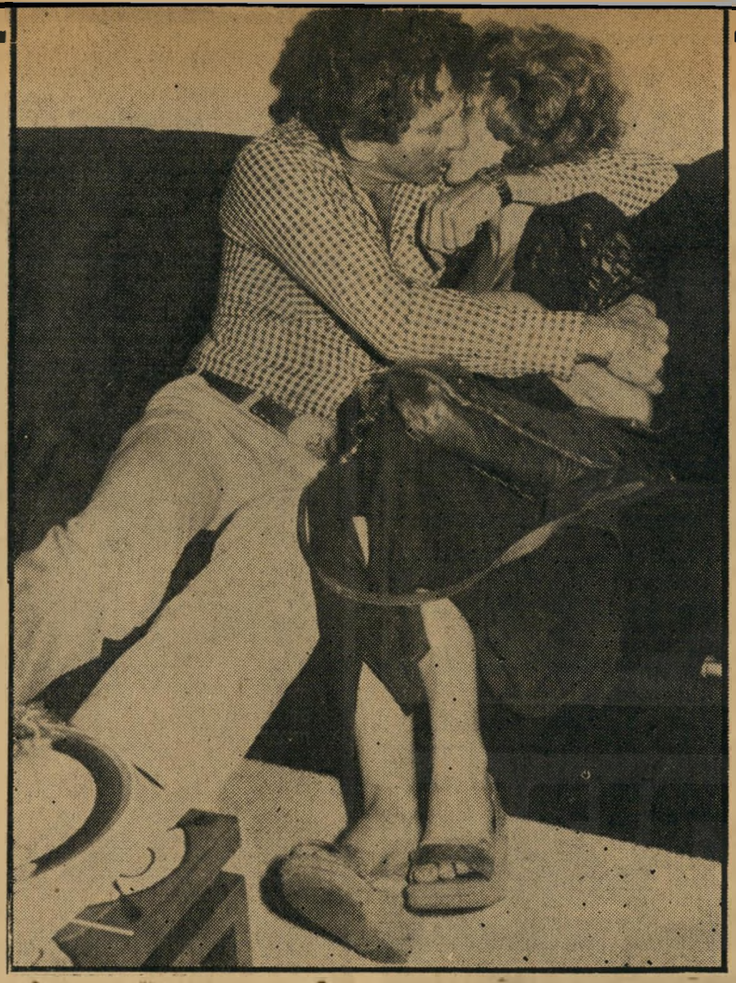

„את התמונה הזאת אני רוצה בעיתון!״ אמר כוכב הטלוויזיה בארי ניומן, ולעיני המצלמות חיבק את כתבת „העולם הזה״ שרית ישי ונשק לה בתום ראיון בלעדי שהעניק לה

מזלו השתנה מן הקצה אל הקצה כש־הגיע לברודוויי. הבמאי סידני פיורי חיפש אז שחקן לגילום התפקיד הראשי בסרט הפרקליט, ובארי ניומן קיבל את התפקיד. הסרט היה הצלחה, אך לא הפך אותו לכו־כב, וניומן מבקש להסביר: „אני מוכרח להגיד משהו על קולנוע וטלוויזיה באר־צות־הברית. קשה מאד להפוך שם לכוכב קולנוע. אתה צריך לעשות סרט ענק, בינ־לאומי, מצליח מאד, כדי להתפרסם. ה־טלוויזיה, לעומת זאת, בונה אותך בלילה.״

וכך עשה בארי ניומן עוד ארבעה סר־טים, שכולם זכו בביקורות טובות, עד ש־פיורי התקשר אליו והציע לו לקחת חלק בסידרה פטרוצ׳לי, שדמות גיבורה מבוססת על דמות הפרקליט מסירטו הראשון.

ואכן, סידרה זו עשתה עבור ניומן מה שארבעת סרטיו הקודמים לא עשו. הוא הפך כוכב בן־לילה. שכרו בפטרוצ׳לי היה, כפי שהוא מעיד, „אגדי״ והוא גם קיבל חמישה־עשר אחוזים מן הרווחים.

יהודי עם לב חם

ב ארי ניומן אוהב את פטרוצ׳לי, ו־הוא מספר: „לפני שלושה חודשים סיימנו את הסרטת הסידרה. כל אחד שואל אותי פה אם סיימתי את בניית הבית שלי. ובכן, התשובה היא לא! אבל אם היינו ממשיכים בסידרה עוד שנתיים, הייתי לבטח מסיים אותו. יש בפטרוצ׳לי הרבה ממה שיש בי, מבחינה מסויימת אנחנו דו־מים. אני אומנם לא הטיפוס שירצה להיכ־נס כל שניה למיטה עם אשתו, אבל לעו־מת זאת אני ישר מאד ורודף צדק. מצחיק שבישראל חשבו שאני איטלקי כמו פטרו־צ׳לי. האמת היא שאני לא סתם יהודי, כי־אם אפילו יהודי שוביניסטי, ומשום כך אני כל־כך פרו־ישראלי ויודע כמעט כל מה שקורה פה. מה שמצחיק עוד יותר הוא שאנשים רבים אצלכם סבורים ש־אשתי בסידרה, מאגי, היא גם אשתי ב־חיים. היא אומנם נשואה, אבל למישהו אחר. אנחנו התיידדנו מאד והיינו קרובים זה לזו במהלך ההסרטה, אבל זה היה הכל. עיר בשם סן־רמו אינה קיימת כלל. כל ארבעים ושמונה הפרקים של הסידרה צולמו בטוסון שבמדינת אריזונה, שהיא עיר סטודנטיאלית ויש בה המון בחורות יפות, מה שגרם לי אושר. אני שמח ש־הסידרה הסתיימה, רק אינני מבין מדוע הפסיקו לשדר אותה בישראל, כשבארצות־הברית עדיין לא סיימו להקרין את הפרקים האחרונים.״

כשהערתי לו שייתכן כי הפסיקו לשדר אותה כיוון שהסידרה לא היתה טובה, הוא מניף את ידו בביטול ואומר: „אף אחד

(המשך בעמוד 44)

„התשובה על השאלה אם סיימתי לבנות את הבית שלי, היא: לא!״